

Elmélet és gyakorlat metszéspontjai

Reflexiók

a

HEFOP/2005/3.1.3

Felkészítés a kompetencia-alapú oktatásra
c. programjához

Kiindulásként szögezzük le, hogy a nyelvtanításban Magyarországon nem 2005-ben kezdődött a felkészülés a kompetencia alapú oktatásra, hiszen az egy évvel korábban indított új érettségi rendszer már teljesen a kompetenciák mérését szolgálta, azaz feltételezte az ilyen típusú oktatás széleskörű elterjedtségét.

A francia nyelvet illetően a múlt század 80-as éveiben megjelent Pataki-féle tankönyv-sorozat már szakított a korábbi időszak grammatizáló módszereivel; a 90-es években franciaországi metodológusok sok-sok továbbképzési lehetőséget nyújtottak a tanároknak. Az érettségi felkészítő tréningek tudtak tehát mire támaszkodni a régebben tanító kollégák körében is. Az egyetemet frissen végzettek pedig eleve modern, kompetencia-alapú képzésben részesültek.

A HEFOP-program továbbképzéseiről az egyes képzésekhez írt záródolgozataim minden lényegeset elmondanak. Az adaptációt az óravázlatok szemléltetik.

A program fontos eleme a technikai fejlesztés. Ennek köszönhető, hogy a francia szaktanterem felszereltsége is bővült egy „aktívtáblával”, internetre kötött számítógéppel és projektorral. A tábla kínálta lehetőségeket folyamatosan igyekszünk feltárni. A kivetítő lehetővé teszi, hogy bármely pillanatban felhasználjunk egy előkészített anyagot valamely anyagrész képi, mozgóképes vagy hangos illusztrálásához, egy nyelvtani probléma szemléletes bemutatásához, gyakorláshoz. A diákok is készíthetnek házi feladatot, bemutatókat a modern technika igénybevételével. Ezen a CD-n is található példa mindezekre.

A programban való részvétel nagyszerű tapasztalat arról, hogy egy ilyen nagy ívű és bőkezűen finanszírozott elképzelés megvalósítása hogyan mozgatja meg a piaci és szakmai szereplőket.

Amellett, hogy a programban igen nagyvonalúan, sokszor kimondottan pazarlóan bántak az anyagi és humán erőforrásokkal, kétségtelen pozitívum, hogy a továbbképzéseken nagyon különböző intézményekből érkező kollégák cserélhettek eszmét; a tananyagfejlesztésnek új (sok esetben közösségi) keretei nyíltak, illetve kerültek fókuszba; jó esetben rákényszerültek a tanárok, hogy átgondolják, alkalmasint frissítsék módszertani gyakorlatukat.

A tanártársadalom igazán sokat akkor profitált volna – a technikai eszközök birtoklásán és felhasználási lehetőségein túl –, ha egy éves alkotói szabadságban, vagy legalábbis igen magas órakedvezményben is részesültek volna a résztvevők, hogy ne az éjjeli pihenésük kárára kelljen adaptációkat és „fogalmazásokat” kreálniuk, miután számos hétvégét eltöltöttek a továbbképzéseken.

Kovács Márta